

Република Србија
ВИШИ СУД У БЕОГРАДУ
ОДЕЉЕЊЕ ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ
Београд
Ул. Устаничка бр. 29
К-По₂-38/2010

ТРАНСКРИПТ АУДИО ЗАПИСА

**СА ГЛАВНОГ ПРЕТРЕСА ОД
29. септембра 2010. године**

УТВРЂУЈЕ СЕ да су на главни претрес приступили:

- **Заменик тужиоца за ратне злочине Небојша Марковић,**
- **окривљени Радивој Дарко са**
- **браниоцем адвокатом Војиславом Вукотићем.**
- **сведок Грковић Бранко,**
- **те да се пред Жупанијским судом у Осијеку налази сведок Даниловић Душанка.**

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Претпостављам, видим на екрану неку жену, претпостављам да се ради о Даниловић Душанки сад ћемо да проверимо. Дobar дан, да ли се чујемо?

СВЕДОК ДУШАНКА ДАНИЛОВИЋ: Дobar дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте?

СВЕДОК ДУШАНКА ДАНИЛОВИЋ: Ја сам Даниловић Душанка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Даниловић Душанка.

Испитаће се

СВЕДОК ДУШАНКА ДАНИЛОВИЋ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од оца?

СВЕДОК ДУШАНКА ДАНИЛОВИЋ: Стевана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ваша година рођења?

СВЕДОК ДУШАНКА ДАНИЛОВИЋ: 1964.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, где сте рођени?

СВЕДОК ДУШАНКА ДАНИЛОВИЋ: У Осијеку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Шта сте по занимању?

СВЕДОК ДУШАНКА ДАНИЛОВИЋ: Специјалиста педијатар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте у сродству или у завади са окривљеним?

СВЕДОК ДУШАНКА ДАНИЛОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли познајете Радивој Дарка?

СВЕДОК ДУШАНКА ДАНИЛОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, Ви сте као сведок у овом поступку дужни да говорите истину. Давање лажног исказа представља кривично дело. Нисте дужни једино да одговарате на питања која би Вас или Ваше блиске сроднике изложили кривичном гоњењу, знатној материјалној штети или тешкој срамоти, да ли је то јасно?

СВЕДОК ДУШАНКА ДАНИЛОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, Ви као сведок дужни сте да положите текст заклетве, значи ја ћу изговарати текст заклетве, а Ви ћете понављати за мном и на тај начин ћемо констатовати да сте положили заклетву. Је ли уреду?

СВЕДОК ДУШАНКА ДАНИЛОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Заклињем се.

СВЕДОК ДУШАНКА ДАНИЛОВИЋ: Заклињем се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ћу о свему оном што пред судом будем питана.

СВЕДОК ДУШАНКА ДАНИЛОВИЋ: Да ћу о свему оном што пред судом будем питана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Говорити само истину.

СВЕДОК ДУШАНКА ДАНИЛОВИЋ: Говорити само истину.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И да ништа од онога што ми је познато нећу прећутати.

СВЕДОК ДУШАНКА ДАНИЛОВИЋ: И да ништа од оног што ми је познато нећу прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ви знате због чега сте данас овде пред судом, Ви сте давали већ два пута свој исказ.

СВЕДОК ДУШАНКА ДАНИЛОВИЋ: Знам. Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, догађај је из новембра 1991. године, да ли се сећате тога?

СВЕДОК ДУШАНКА ДАНИЛОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Испричајте нам онда укратко шта се то десило, како је то било са тим рањеним и заробљеним хрватским војником.

СВЕДОК ДУШАНКА ДАНИЛОВИЋ: Па довежен је у амбуланту, цивилну амбуланту рањеник, довезао га је Зоран Даниловић у «Лади ниви», мислим не знам ко је био, али знам та питања даље, не знам ко је био још у ауту са њим јер је он њега увео у ординацију, особа је била рањена у пету, али не знам тачно рећи у коју ногу, ми смо санирани ту повреду, дали цјепиво против отровања и након што смо то завили, преузела га је полиција сад да ли је била цивилна или је била нека војна, то вам се исто баш не сјећам. Отприлике је то то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли знате можда ко га је преузео, лица?

СВЕДОК ДУШАНКА ДАНИЛОВИЋ: Не, то се не могу сјетити, било је више особа, не могу се сјетити чак да ли су то били цивилна полиција или војна, заиста.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, јесте ли га превили?

СВЕДОК ДУШАНКА ДАНИЛОВИЋ: Да, превијен је, очишћена мало рана, али је то била прострелна рана, очишћена, то је требало ићи даље на некакву хируршку обраду пошто је то била цивилна амбуланта, међутим га је полиција преузела и сад гдје га је даље одвела ја то стварно не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Даћу реч заменику тужиоца за ратне злочине да вам поставља питања, то је тај редослед, изволите.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добар дан, ја се зovem Небојша Марковић.

СВЕДОК ДУШАНКА ДАНИЛОВИЋ: Добар дан.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ви сте говорили нешто, Ви сте саслушани 2003. године пред Жупанијским судом у Вуковару и 2009. године пред Жупанијским судом у Осијеку по замолници, па сте у тим исказима говорили о томе нешто одакле је тај војник, из ког краја Хрватске, па да ли се Ви сада сећате?

СВЕДОК ДУШАНКА ДАНИЛОВИЋ: То је било, да, тај војник је негдје био из Загорја, ја се не сјећам имена и презимена ни мјеста одакле је него сам само запамтила да је неко од оних који су записивали вјероватно податке, рекао да је негдје из Загорја, али не могу се сјетити које мјесто.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, а кажите ми јесам ли ја добро разумео када Вас је судија питао, да Ви не познајете Радивој Дарка, да га нисте у то време познавали?

СВЕДОК ДУШАНКА ДАНИЛОВИЋ: Не, ја њега лично не познам, него познам једино, тј. знам за његовог оца који је сада покојни зато што је његова кућа била преко пута куће моје свекрве, у истој су улици живјели, значи знам, у ствари посредно да он постоји али га лино никад нисам упознала.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, немам више питања, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Даћу реч браниоцу.

АДВ. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Госпођо Даниловић, можете ли нам рећи да ли је још неко био у том амбулантном возилу осим тог хрватског рањеног војника приликом довожења у вашу амбуланту, да ли се у том возилу налазио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Микрофон, микрофон.

АДВ. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Да ли се у том возилу налазило још неко лице поред овога ратног заробљеника, рањеног?

СВЕДОК ДУШАНКА ДАНИЛОВИЋ: Ја вам, сад сам вам рекла мало прије, ја вам то не могу рећи зато што су увели само тога рањеника у амбуланту, а ко се возио у возилу стварно не могу вам то уопће рећи, нисам видјела возило него сам видјела само рањеника и оног ко је увео.

АДВ. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Само још ово питање, приликом увођења тог рањеника у амбуланту, да ли је поред овог господина Зорана Даниловића, било још некога или не са њима?

СВЕДОК ДУШАНКА ДАНИЛОВИЋ: Па било је некога из полиције, али ја не могу то именовати зато што.

АДВ. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Мислим приликом.

СВЕДОК ДУШАНКА ДАНИЛОВИЋ: Заиста се не сјећам.

АДВ. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Уласка у амбуланту, мислим на то, да ли је још неко ту био од војске или полиције или не знам чега?

СВЕДОК ДУШАНКА ДАНИЛОВИЋ: Сад сам вам рекла да стварно се не сјећам никога одређенога, знам да су неке особе биле али нико одређеног да бих могла именовати.

АДВ. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Добро, хвала Вам госпођо Даниловић, ја немам више питања за Вас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дајем реч окривљеном ако има питања? Нема питања. Питао бих Вас да ли је тога дана осим тог хрватског војника, да ли је био још неки рањеник у вашој амбуланти доведен? Да ли се сећате тога?

СВЕДОК ДУШАНКА ДАНИЛОВИЋ: Ја сам посредно то ето тако су ми неки рекли да је тада било рањавање некаквог Момчиловића, међутим то се ја сама не сјећам него вам сад то кажем ето што сам чула около да је то се повезује са тим, али значи ја то не могу свједочит у том смислу да се тачно сјећам да је то било тај дан, ако ме то питате, вјероватно на то мислите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да Вас питам.

СВЕДОК ДУШАНКА ДАНИЛОВИЋ: Ја сама се стварно не сјећам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не сећате се ни ко га је довезао, Момчиловића, не знате, не можете да одговорите?

СВЕДОК ДУШАНКА ДАНИЛОВИЋ: То заиста, ја знам да је он био рањен, а којих је то дана било, да ли је то у вези тог дана, прије или после стварно то не могу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да Вас питам како изгледа та амбуланта, да нам опишете мало, колико има ту просторија на пример где леже рањеници?

СВЕДОК ДУШАНКА ДАНИЛОВИЋ: Нема ту рањеника, то је била једна зграда катница, значи приватна кућа, улази се у мало предворје и из тог малог предворја као некаква верандица и из тог се улази у ходник и из ходника се улази у једну дневну собу са кухињом. Е па та дневна соба је била претворена у цивилну амбуланту зато што је цивилна амбуланта била недоступна, јер је била близу зона гдје се пуцало и тако. И онда се ту направила једна приручна амбулантица за цивилно становништво, значи обична једна кућа на кат гдје је дневна соба била нешто већа, па смо ето приредили то за прегледе пацијената.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да Вас питам, је ли то била једна соба са креветима или више?

СВЕДОК ДУШАНКА ДАНИЛОВИЋ: То је кревет био за прегледавање пацијената, не кревет за лежање, него кревет за прегледавање пацијената, значи то није био стационар него амбуланта за прегледавање цивилних.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи само један кревет и прегледате пацијента, укажете му ону најосновнију нужну лекарску помоћ и после видите да ли треба да иде даље или га отпуштате кући, је ли тако, тако Вас разумем?

СВЕДОК ДУШАНКА ДАНИЛОВИЋ: Тако је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да Вас питам је ли постојао ту неки војни стационар у Тењи?

СВЕДОК ДУШАНКА ДАНИЛОВИЋ: Постојао је, али не у тој згради него преко пута те зграде исто у цивилној кући једној.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли постојао ту неки лекар?

СВЕДОК ДУШАНКА ДАНИЛОВИЋ: Са свима који су долазили значи, и војницима су долазили војни доктори који су надзирали тај стационар и који су се бринули за људе који су лежали у том стационару.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли знате можда да ли је неки, који су то били лекари, је ли био неки мушкарац, је ли знате неки добровољац или тако нешто?

СВЕДОК ДУШАНКА ДАНИЛОВИЋ: Па били су углавном мушкарци, сви су били мушкарци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нешто се помиње неки добровољац који је из Босне, који је указивао помоћ током поступка, па не знам да ли можда има везе са тим војним стационаром.

СВЕДОК ДУШАНКА ДАНИЛОВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, Ви не знате даље шта се десило са тим рањеником, да ли знате шта се десило?

СВЕДОК ДУШАНКА ДАНИЛОВИЋ: Не знам шта се десило, преузели су га и одвезли и ништа даље о њему не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте чули ништа?

СВЕДОК ДУШАНКА ДАНИЛОВИЋ: Чула сам да га је неко убио, а сад то је рекла казала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ако нема више питања, ништа. Могу да Вам захвалим.

Питања више нема.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Слободни сте, можете да идете, ја Вам се захваљујем. Довиђења, пријатно.

**КОНСТАТУЈЕМ да се одјављује видеоконференцијска веза са
Жупанијским судом у Осијеку.**

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

**Да се у наставку доказног поступка испита сведок Грковић
Бранко.**

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нека уђе Грковић. Добар дан Грковићу. Станите ту за
говорницу.

СВЕДОК БРАНКО ГРКОВИЋ: Можем стајати, свеједно, није проблем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Испитаће се **СВЕДОК ГРКОВИЋ БРАНКО**

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од оца?

СВЕДОК БРАНКО ГРКОВИЋ: Милоша.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: **Од оца Милоша**, Ваша година рођења?

СВЕДОК БРАНКО ГРКОВИЋ: 01. мај 1956.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: **Рођен 1956. године** у?

СВЕДОК БРАНКО ГРКОВИЋ: У Тењи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: **Тењи**, са адресом?

СВЕДОК БРАНКО ГРКОВИЋ: **Ченеј**, мислите овдје, Жарка **Зрењанина 45,
Нови Сад, то је Ченеј.**

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте по занимању?

СВЕДОК БРАНКО ГРКОВИЋ: Сад, био сам полицајац до пре рата и у току
рата сам био једно време, а иначе сада радим у обезбеђењу на «Спенсу».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, је ли Ви познајте Радивој Дарка, окривљеног?
СВЕДОК БРАНКО ГРКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте у сродству или у завади са истим?

СВЕДОК БРАНКО ГРКОВИЋ: Нисам у завади, нисмо ни у сродству.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ви сте сведок у овом поступку, као сведок дужни сте да говорите истину, давање лажног исказа је кривично дело, једино нисте дужни да одговарате на постављена питања уколико би одговорима на та питања себе или неког Вашег блиског сродника изложили кривичном гоњењу и знатној материјалној штети или тешкој срамоти, је ли Вам то јасно?

СВЕДОК БРАНКО ГРКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, дужни сте као сведок да положите заклетву, ја ћу говорити текст заклетве, ако ту нема, је ли има ту папирић са закелтвом. Ништа, говорићу ја гласно па Ви понављајте за мном и на тај начин ћемо констатовати да сте положили заклетву. Заклињем се.

СВЕДОК БРАНКО ГРКОВИЋ: Заклињем се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ћу о свему оном.

СВЕДОК БРАНКО ГРКОВИЋ: Да ћу о свему оном.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Што пред судом будем питан.

СВЕДОК БРАНКО ГРКОВИЋ: Што пред судом будем питан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Говорити само истину.

СВЕДОК БРАНКО ГРКОВИЋ: Говорити само истину.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И да ништа од онога што ми је познато.

СВЕДОК БРАНКО ГРКОВИЋ: И да ништа од онога што ми је познато.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нећу прећутати.

СВЕДОК БРАНКО ГРКОВИЋ: Нећу прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Грковићу, је ли знате због чега сте овде?

СВЕДОК БРАНКО ГРКОВИЋ: Знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Због ког догађаја?

СВЕДОК БРАНКО ГРКОВИЋ: Па догађај везано за Дарка Радивоја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта, за које?

СВЕДОК БРАНКО ГРКОВИЋ: За ово што се терети за неко убиство.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За неко убиство, је ли знате о ком убиству је реч?

СВЕДОК БРАНКО ГРКОВИЋ: Па не знам да ли је то то, али пошто сам видео на Интернету ми син извукао тај предмет па сам мало погледао то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, онда да не дужимо него можете почети.

СВЕДОК БРАНКО ГРКОВИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ајде да видимо прво, значи када је формирана полиција у Тењи, када је станица полиције и на чију иницијативу, ајде да кренемо одатле када је то било, па да видимо после?

СВЕДОК БРАНКО ГРКОВИЋ: Сад ћу вам рећи, ја сам био на стражи тамо, сеоској стражи пред тај рат сами, значи када су почеле те сеоске страже и

тамо негдје пред 07. негдје 05-06. је дошао код мене Марко Вукас и замолио ме да је послао га Јово Ребрача да се формира станица, пошто постоји као нека станица, неки момци као напали па су тамо правили као неке нереде и онда су мене позвали да направим тог реда и да оформим станицу праву. И онда десио се тај напад 07.07. кад су напали, значи то већ тече убиство Кира првога, па то је већ онда хаос је био и онда се десило онда су тамо неке размјене биле, 08-09. почеле, није тако лако успоставити, пошто ако вам је познато то је село које има две месне заједнице, нисмо ни полицију ни имали, ништа, значи то је општина Осијек. Тако да је морало се све из почетка правити и средити за то. Тако да сам ја онда почео да тражим професионалце полицајце пошто је у селу било преко 50 професионалаца полицајаца, неки су радили у Барањи, неки су у Осијеку, неки су почели долазити из вана и тако сам покушао онда да и тако сам почео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК БРАНКО ГРКОВИЋ: И негде, тако негде можда око 15. је то кренуло.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте били командант?

СВЕДОК БРАНКО ГРКОВИЋ: Ја сам био командир тада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Командир полицијске станице или полиције?

СВЕДОК БРАНКО ГРКОВИЋ: Па то је полиција била у саставу ТО, ето да се направи реда да се не праве глупости.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У саставу ТО.

СВЕДОК БРАНКО ГРКОВИЋ: Нико ту није имао никакво решење, нити сам га ја сам имао нити те колеге које сам ја ишао молити неки нису хтјели, неки су се бојали нису од почетка, тако да је то тако било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте били рекли сте у саставу Територијалне одбране Тења, је ли тако?

СВЕДОК БРАНКО ГРКОВИЋ: Да, од почетка тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од почетка, ко је командант био Територијалне одбране?

СВЕДОК БРАНКО ГРКОВИЋ: Командант је био Јово Ребрача.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли он био Вама надређен?

СВЕДОК БРАНКО ГРКОВИЋ: Надређен да, био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је био све у станици полиције, ко су били припадници од почетка значи?

СВЕДОК БРАНКО ГРКОВИЋ: Па ја сам тамо затекао неке људе који су били тамо, међу њима био је и Дарко Радивој, међу тим момцима тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК БРАНКО ГРКОВИЋ: И онда сам ја хтео пошто није био професионалац полицајац, нисам хтео да узмем такве, међутим Марко Вукас ми је рекао «ајде узми њега» каже «укључио се од првог дана у тај

ту покрет», реко узми га ајде, и био Борко Грубовац један полицајц из Осијека, тако да сам њих узео, њега и Борка и мислим да је био Момчиловић Мирослав, ето њих тројица су почели, тако смо почели да радимо. Онда касније сам Стјепановића Бранка позивао Сурлу Бошка који је тамо исто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, рекли сте Стјепановић Бранко је ли он исто припадник полиције био?

СВЕДОК БРАНКО ГРКОВИЋ: Био, до рата, ја сам исто радио у полицији у Осијеку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је он приступио полицији?

СВЕДОК БРАНКО ГРКОВИЋ: Па Бранко исто тако негдје међу првима. Значи он и Сурла су дошли међу првима, дошао је неки момак је био исто тамо мислим да је био Буквић то је опет нећак од овог Грубовца пошто је он дошао још раније. Они су већ тамо били из те улице једне тамо Бранка Радичевића, они су тамо оформили неки затвор су оформили и шта ја знам шта је било то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, е сад та полиција, је ли то била значи цивилна полиција или војна, спомињали су овде нешто сведоци и окривљени цивилну и војну полицију, је ли можете да нам појасните то?

СВЕДОК БРАНКО ГРКОВИЋ: Војна полиција је била касније основана, сад не могу се сјетити тачно када, а то је трајало врло кратко, тако да се то распало и тако да су неки прешли код мене касније тих пар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи ви сте били, то је била цивилна полиција?

СВЕДОК БРАНКО ГРКОВИЋ: Цивилна полиција била да, док је касније то било формирану на нивоу Вуковара као, али то је тешко пошто смо ми Тење је прва линија до Осијека ако знате, ми смо на првој линији били од Осијека и цело време је било такво да смо ми ишли на састанке некада, то је већ касније било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ви као припадници полиције да ли сте имали неко оружје, неке униформе, облежја нека?

СВЕДОК БРАНКО ГРКОВИЋ: Не, из почетка нисмо имали ништа, имали смо, ја сам био рецимо у рифлама, имао сам свој пиштољ један службени тај који сам имао, били смо у цивилу сигурно једно 20-ак, можда и више дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро и кад добијате униформе?

СВЕДОК БРАНКО ГРКОВИЋ: Униформе смо добили прве не знам ни ја када смо добили, имали смо неке, добили смо када је овај дошао Јова нам је подјелио, ваљда је Аркан му дао, не знам ко је, када је дошао па је дао неке униформе, 10-ак униформи неких дао свима, али међу осталим дао и нама неких 10-ак униформи тих.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А оружје?

СВЕДОК БРАНКО ГРКОВИЋ: Оружје ко је имао, почетком су имали сви неке ове М-48 «Томсоне» и тако, аутоматску пушку тада из почетка није имао нико.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да Вас питам сада то је Територијална одбрана при којој аутономној области?

СВЕДОК БРАНКО ГРКОВИЋ: Славонија, Барања и Западни Срем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, до кад је била САО Славонија, Барања и Западни Срем?

СВЕДОК БРАНКО ГРКОВИЋ: До кад је била?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: До кад?

СВЕДОК БРАНКО ГРКОВИЋ: Па била је све до пада Вуковара валда, уствари била је кроз до, тако се звала у ствари кроз.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: До ког датума после, знам нешто она је прерасла у САО Крајину, је ли тако то је све после било?

СВЕДОК БРАНКО ГРКОВИЋ: То је била САО Крајина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Република Српска Крајина у ствари?

СВЕДОК БРАНКО ГРКОВИЋ: Да, увек смо инсистирали као Славонија, Барања и Западни Срем, увјек да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли није то нешто.

СВЕДОК БРАНКО ГРКОВИЋ: Пошто нисмо физички били са Крајином спојени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знам, него да ли је то после прерасло у Републику Српску Крајину и када је то било?

СВЕДОК БРАНКО ГРКОВИЋ: Па Српска Крајина не сећам се тачно када је то било, после тамо 1992. године и после УМПРОФОР када је дошао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 1992. а значи у овом периоду о коме говоримо, то је значи 20.11. значи када се по оптужници ово десило, то је била та САО Славонија, Барања и Западни Срем?

СВЕДОК БРАНКО ГРКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да Вас питам да ли се сећате, кад смо сада поменули тај датум, сада ја рекао сам датум то је сведок Момчиловић се добро сећа зато што је тада рањен, али није битно, значи да ли се сећате напада на Селеш и Орловњак, да ли је било те битке или тог сукоба?

СВЕДОК БРАНКО ГРКОВИЋ: На Селеш.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Селеш и Орловњак, да?

СВЕДОК БРАНКО ГРКОВИЋ: Не, на Селеш је било после.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У новембру?

СВЕДОК БРАНКО ГРКОВИЋ: Орловњак је, пре тога је Орловњак је био завршен, значи једно можда месец дана пре тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пре чега?

СВЕДОК БРАНКО ГРКОВИЋ: Пре Селеша.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То није исто?

СВЕДОК БРАНКО ГРКОВИЋ: Не, не, ја видим ту у оптужници пише Сарваш чак, Сарваш је село сасвим једно десето које нема везе, то је десно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то је грешка.

СВЕДОК БРАНКО ГРКОВИЋ: Да, грешка, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па објасните нам.

СВЕДОК БРАНКО ГРКОВИЋ: Ту је фарма крава била, они су нама били бочно и они су стално пуцали по нама са бочне стране, ми смо били окружени тада са њима са свих страна Тења, а друга значи било је једно прасилиште, исто фарма свиња, па тек онда дође тај Селеш. То је исто пустара, газдинство, то се зове тамо гдје је била економија државна, па ту је било можда становника мало, а ту су све држали они те положаје своје.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то су две биле различите борбе?

СВЕДОК БРАНКО ГРКОВИЋ: Две различите да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И колико је на пример разлика временски између те две борбе?

СВЕДОК БРАНКО ГРКОВИЋ: Па можда једно мјесец, мјесец и по.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а када је био тај напад на Селеш на пример?

СВЕДОК БРАНКО ГРКОВИЋ: Па на Селеш је била негде око пада Вуковара, ту негде се сећам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је био који месец?

СВЕДОК БРАНКО ГРКОВИЋ: Једанаести, мислим 18. да је Вуковар пао валда нисам сигуран, тако некако, да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 18.11. је пао Вуковар.

СВЕДОК БРАНКО ГРКОВИЋ: То је била акција та, ту је војска формирала ту правила ту акцију у склопу цјеле ту значи то је тако то текло, ишло.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а Орловњак је значи био после неких месец дана?

СВЕДОК БРАНКО ГРКОВИЋ: Он је био ослобођен већ као.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, нас интересује онда тај Селеш?

СВЕДОК БРАНКО ГРКОВИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је тај период.

СВЕДОК БРАНКО ГРКОВИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта знате о томе, је ли учествовала полиција у тим борбама?

СВЕДОК БРАНКО ГРКОВИЋ: Па учествовали смо пошто из почетка ми нисмо учествовали, касније пошто људи су се бунили као не идемо као никуда па си онда морао један одређени број људи дати, тако да сам ја обично сам ја ако су ишли људи, ишао сам и ја са њима, то је био мој принцип да нисам, ако сам могао, ако нисам баш, али сам већином ја ишао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли уопште пракса била да полиција цивилна полиција учествује у борбама?

СВЕДОК БРАНКО ГРКОВИЋ: Па била је зато што се, управо због тога говорим што су људи каже ништа не раде каже само каже ходају тамо околo, каже као а не иду у борбу јер ту се људи гине, погинуло је наших људи тридесетак погинуло је у рату, томе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добор.

СВЕДОК БРАНКО ГРКОВИЋ: Тај дан је погинуло значи 7 људи наших.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из полиције?

СВЕДОК БРАНКО ГРКОВИЋ: Не из полиције.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Уопште?

СВЕДОК БРАНКО ГРКОВИЋ: Из Територијалне одбране, да, наших сељана да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Значи.

СВЕДОК БРАНКО ГРКОВИЋ: Тако смо ми онда, морао сам дати, морао сам дати једноставно одређени број људи и то на добровољној бази сам обично сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је то тражио да дате људе?

СВЕДОК БРАНКО ГРКОВИЋ: Штаб.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Штаб?

СВЕДОК БРАНКО ГРКОВИЋ: Одбране села, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одбране села?

СВЕДОК БРАНКО ГРКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је то Јово Ребрача?

СВЕДОК БРАНКО ГРКОВИЋ: Јово, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да Вас питам ко је од полицајаца учествовао у том нападу?

СВЕДОК БРАНКО ГРКОВИЋ: Па не сећам се тачно ко је све био, колико нас је било, али једно 15-ак је било и ми смо придодани једној јединици на том баш Орловњаку са једном јединицом, са једним резервним саставом ту су одавде из, добро није сад битно, нећу именовати, да одавде су били, ми смо њима придодати, па онда људи су се бојали, то су били претежно мађарске националности па нису знали терен, па онда смо морали да се ми распоредимо са њима заједно, пошто познамо терен, а не знају људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се сећате да ли је учествовао окривљени Радивој Дарко у тим борбама?

СВЕДОК БРАНКО ГРКОВИЋ: Мислим не сећам се тачно да је био, можда је био можда и није, не знам тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А за Стјепановић Бранка?

СВЕДОК БРАНКО ГРКОВИЋ: Стјепановић исто, не знам. Не сећам се да је био он, знам да је био Момчиловић, био сам ја, било је, па смо се ми разишли са њима тако да се не могу сјетити зашто нисмо ишли заједно, значи ишла је Територијална одбрана, ишли су ти резервисти са нама,

ишли смо сви заједно тако да не могу, раштркали смо се тако да не знам тачно ко је све био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли је неко из полиције рањен тога дана?

СВЕДОК БРАНКО ГРКОВИЋ: Рањен је Момчиловић и рањен је ти су момци, ти када је падала граната, ти су тројица тих момака из Чоке, тамо су ушли у неку гуму па су од гелера добили, рањени и тада је дошла та хитна, војни санитет и одвезао их је за Тењу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то из Чоке то су неки добровољци?

СВЕДОК БРАНКО ГРКОВИЋ: Не, резервисти.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Резервисти су били?

СВЕДОК БРАНКО ГРКОВИЋ: Резервисти.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли било добровољаца ту у тим јединицама српске војске, да кажемо тим српским снагама?

СВЕДОК БРАНКО ГРКОВИЋ: Било је да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из Србије?

СВЕДОК БРАНКО ГРКОВИЋ: Било је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Шта знате, онда ајде да пређемо на ствар конкретно, значи о Марјану Плетешу, рањеном, заробљеном хрватском војнику? Изволите.

СВЕДОК БРАНКО ГРКОВИЋ: Да, то је завршило негдје можда негдје тако поподне смо ми то када је то завршило, онда ови су отишли на тамо један Дивош па ту су изгинули људи пошто смо преко везе мало чули да је нешто ту запело било, па смо стали ту и онда смо се, ја кад сам се вратио у станицу дошао сам и кад сам ушао у станицу видио сам сједи у дежурани.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко седи у дежурани?

СВЕДОК БРАНКО ГРКОВИЋ: Човек један.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Човек.

СВЕДОК БРАНКО ГРКОВИЋ: Видим га седи, окренут ногама баш онако према, овако као према увучене ноге је имао, ја питам, не знам тачно ко је био, да ли је био Стјепановић, нисам сигуран па не могу рећи али мислим да је он био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта дежуран или?

СВЕДОК БРАНКО ГРКОВИЋ: Дежуран да био, ко је тај, каже заробљеник, ко га довео, каже па довели га каже ови из ТО-а. Ја био љут сам био пошто пар пута се то знало десити тако доведу људе код нас, рекох ми са њима немамо ништа, нисам то дозвољавао, цјели рат сам то строго спречавао и настојао да то буде све како треба. И ја сам одмах назвао Јову, кажем Јово дај ови су довели опет неког ту човека, рањен, није рањен уствари нисам знао да је рањен он тада, пошто је сједио унутра, рекох ајде Јово дођи да видиш. И Јово је дошао, видио и он је када је Јово дошао он је устао, ја кажем то је командант, Јово када је он устао и Јово је одмах видио да му крв цури из кољена, каже «ти си рањен», каже «да».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где је био рањен, шта сте рекли?

СВЕДОК БРАНКО ГРКОВИЋ: У кољено је био рањен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У кољено.

СВЕДОК БРАНКО ГРКОВИЋ: Када се устао Јово је приметио да је он рањен, одмах сам назвао Јову нисам ја ни загледао њега нисам ни видио, сједио је каже са дежурним. И Јово је дошао и после тога смо ми ајде звали смо доктора и дошао је доктор, не сећам се, то је био један добровољац, добровољан доктор из Сарајева, не могу се сада сјетити презимена његовога и он је дошао то памтим добро, дошао је и он је њега видио каже требаће највјероватније каже да иде у Веру у амбуланту као сада. Е сада то је на том завршило и он је отишао, одвезен је, даље ја не сећам се шта је било са њим, да ли је отишао у амбуланту у Тење отишао, да ли је одатле одвежен одмах у Веру или ја не знам тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да Вас питам прво је ли он превијен од стране тог доктора?

СВЕДОК БРАНКО ГРКОВИЋ: Не знам тачно да ли је ту превијен, могуће да је чак превијен ту или је отишао у амбуланту, не могу се сада сјетити тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У амбуланту?

СВЕДОК БРАНКО ГРКОВИЋ: У Тење.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Тење.

СВЕДОК БРАНКО ГРКОВИЋ: Да, имала је, у Тењу је била амбуланта да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли то амбуланта код докторке Даниловић, односно Кокић у то време?

СВЕДОК БРАНКО ГРКОВИЋ: Да, ту је радио тај доктор.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тај доктор је ту радио?

СВЕДОК БРАНКО ГРКОВИЋ: Да, ту са њима је био, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Она не зна за њега, ја сам је питао.

СВЕДОК БРАНКО ГРКОВИЋ: Не зна?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не зна.

СВЕДОК БРАНКО ГРКОВИЋ: Да, да, радио је доктор сигурно, из Сарајева доктор.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зато што је ту био неки војни санитет поред, па зато Вас питам.

СВЕДОК БРАНКО ГРКОВИЋ: Не, санитет је био касније.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је касније било?

СВЕДОК БРАНКО ГРКОВИЋ: Да, да. Доктор је био тај сигурно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК БРАНКО ГРКОВИЋ: Е сада да ли га је превио он.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте довезао га је неко из Територијалне одбране, тако сте рекли?

СВЕДОК БРАНКО ГРКОВИЋ: Да, тако је мени рекао дежурни.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То Вам је рекао дежурни?

СВЕДОК БРАНКО ГРКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли мислите да је дежурни био Стјепановић?

СВЕДОК БРАНКО ГРКОВИЋ: Нисам сигуран, али мислим да је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Бранко, добро, нисте сигурни.

СВЕДОК БРАНКО ГРКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било још ту некога од припадника полиције у том тренутку?

СВЕДОК БРАНКО ГРКОВИЋ: Па не знам, ја сам дошао не знам ко је био, ако су били, пошто је то мала просторија како се уђе унутра, то је мало можда 2 са 2 просторија и столић, писаћи стол и ту дежурни сједи а он је сједио испред значи дежурнога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, не знате да ли је било неког или не можете.

СВЕДОК БРАНКО ГРКОВИЋ: Шта кажете?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли не знате или не можете да се сетите?

СВЕДОК БРАНКО ГРКОВИЋ: Па био је можда у дежурани, тамо у другој просторији био је неко сигурно је био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК БРАНКО ГРКОВИЋ: Пошто је то се одвијало све, тај разговор се одвијао све у том малом простору.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, и кад долази Јово Ребрача, после колико?

СВЕДОК БРАНКО ГРКОВИЋ: Одмах је Јово дошао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одмах дошао.

СВЕДОК БРАНКО ГРКОВИЋ: Одмах је дошао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте га одмах назвали и?

СВЕДОК БРАНКО ГРКОВИЋ: Одмах га ја назвао и рекао сам дај ајде Јово дођи вамо и дошао је одмах, и он је и приметио да је он рањен јер се он није устајао док сам ја био, него је устао када је Јово дошао јер сам ја рекао то је командант села рекох и онда је он устао и онда је Јово приметио да је он рањен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел то било у некој канцеларији после кад је дошао Јово Ребрача и дал је све то било у дежурани тој?

СВЕДОК БРАНКО ГРКОВИЋ: Баш ту, ту ди је он седио и даље је седио у дежурани тој.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И даље је седео? И колко је било ту људи кад је дошао Јово Ребрача?

СВЕДОК БРАНКО ГРКОВИЋ: Па било је, ако је био Стјепановић, ако је био, мислим да је он био али нисам сигуран и да ли је још неко био, не сећам се, можда је био још неко да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каква је била атмосфера кад је дошао Јово Ребрача? Како је било то? Шта се дешавало?

СВЕДОК БРАНКО ГРКОВИЋ: Ништа. Ми само причали са њим и питао га Јово одакле је. Мислим да је реко из Загорја негде да је. Не знам, нешто сам имена уопште.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знате што Вас питам. Зато што Јово Ребрача је рекао да је било десетак људи најмање из полиције у тој соби, и да је било онако жагор, зафркавање, шала и тако, значи потпуно.

СВЕДОК БРАНКО ГРКОВИЋ: Па можда је било у тој другој просторији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Којој сад другој? Зато Вас и питам да ли је био, да ли су били, у којој сад другој просторији?

СВЕДОК БРАНКО ГРКОВИЋ: Пошто је то била станица приватна кућа знате и ту је било тако мало као неко предсобље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК БРАНКО ГРКОВИЋ: Ту је била та дежурана а даље врата су била рецимо десно овако врата су била ту, ту су била, ако је била било је неко ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја сам Вас питао да ли је то све било у истој просторији, Ви сте рекли јесте у дежурани два са два.

СВЕДОК БРАНКО ГРКОВИЋ: У тој просторији је разговор текао мој, разговор тај са њим Јовин је текао у тој малој. Значи, нисмо уопште ишли у ту просторију, улазили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А нисте били?

СВЕДОК БРАНКО ГРКОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И колико се Јово задржао ту све укупно?

СВЕДОК БРАНКО ГРКОВИЋ: Не знам, то је све трајало кратко. Кратко трајало, рекао Јово кад је тај доктор дошао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Минут-два шта значи кратко?

СВЕДОК БРАНКО ГРКОВИЋ: Па не кратко, можда пола сата можда, док је доктор дошао, да ли га превио ту, није, да ли су отишли у амбуланту да га превију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. И шта каже Јово? Значи, наредба шта је била?

СВЕДОК БРАНКО ГРКОВИЋ: Није наредба. Доктор је рекао да ће требати ићи у Веру у стационар највероватније.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК БРАНКО ГРКОВИЋ: И тад је Јово рекао «ајде ко ће га одвест аутом», онда се Стјепановић се јавио да иде он пошто има ауто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је рекао Јово Ребрача? Нисам Вас разумео.

СВЕДОК БРАНКО ГРКОВИЋ: Да треба одвест а пошто ми имали смо само један ауто службени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК БРАНКО ГРКОВИЋ: Значи, једног «Стојадина» смо имали, тад једног обичног «Стојадина» службеног смо добили, а није било аута и онда

је Стјепановић тако користио. Ја сам свој ауто возио, рецимо цијели рат сам га возио, имао сам оног пик-ап.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А који Стјепановић има аутомобил?

СВЕДОК БРАНКО ГРКОВИЋ: Па имо је зеленог «Фићу» од старца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од старца? Је ли се он понудио сам или је?

СВЕДОК БРАНКО ГРКОВИЋ: Па он се сам понудио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сам се понудио?

СВЕДОК БРАНКО ГРКОВИЋ: Претпостављам да је он био у дежурани исто тад да је био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Је ли био још неко кренуо са Стјепановићем?

СВЕДОК БРАНКО ГРКОВИЋ: Гдје? Ту?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је кренуо са тим заробљеником?

СВЕДОК БРАНКО ГРКОВИЋ: Ни то се не сјећам стварно. Ја не могу се сетити сад даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питам да ли је још неко био из полиције у тој просторији?

СВЕДОК БРАНКО ГРКОВИЋ: Не, не сјећам се даље то како је текло, то одвожење, не сећам се стварно, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли имао Стјепановић неко оружје?

СВЕДОК БРАНКО ГРКОВИЋ: Па тад је имао, имао је пушку аутоматску.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта Ви остављате Стјепановића самог да иде са заробљеним непријатељем?

СВЕДОК БРАНКО ГРКОВИЋ: Није сам ишао, није ишо сам. Јест да није ишао сам, ишао је неко са њим сигурно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Неко је ишао с њим?

СВЕДОК БРАНКО ГРКОВИЋ: Па сигурно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли знате ко је ишао?

СВЕДОК БРАНКО ГРКОВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате? Добро. И шта се даље дешава?

СВЕДОК БРАНКО ГРКОВИЋ: Ништа. Они то како се десило, десило се, треба бит одвежен, одвежен. Ми повратну информацију нисмо, то је Вера, то је била ако знате, то је према Вуковару, Бобота, то је раскрсница пре Вуковара самога, десно је Бобота, лево је Вера, то је био војни стационар. Он је требао бити одвежен тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли Ви јавили команди, неко да ли је јавио да долази заробљеник противничке стране? Је ли нешто јављено? Како? Је ли обавештена команда?

СВЕДОК БРАНКО ГРКОВИЋ: Па нисмо имали везу са њима тако неке врсте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта се ви хтели с тим заробљеником сад ајде као команда села?

СВЕДОК БРАНКО ГРКОВИЋ: То што је доктор реко да треба одвести, да се одведе у стационар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. А шта после с њим? Значи.
СВЕДОК БРАНКО ГРКОВИЋ: Даље није наша брига била.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А коме остављате у стационар и?
СВЕДОК БРАНКО ГРКОВИЋ: Ништа. У стационар се остави човек, даље онда иде, да ли ће отићи у команду не знам ради неке размене, да ће га пустити или шта хоће, не знам.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, нисте обавештавали никог?
СВЕДОК БРАНКО ГРКОВИЋ: Не.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. И имате ли нека сазнања шта је било са тим заробљеником?
СВЕДОК БРАНКО ГРКОВИЋ: Не, нисам имао сазнања никаква. Нисам имао сазнања, нити ми је шта речено, речено је само да је одведено, да је у реду да је човек одведен и ништа друго.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко Вам је реко?
СВЕДОК БРАНКО ГРКОВИЋ: Не сећам се ако је био Стјепановић, можда је рекао он, или је неко рекао, не могу се сјетит кад је то било пре 20 година, сад да се сјећам ко ми је рекао.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да Вас питам у вези са окривљеним, јесте ли имали неких сукоба током тог времена?
СВЕДОК БРАНКО ГРКОВИЋ: Па он кад је био дошао код мене у полицију, он је био тад млад, несташан што се каже, он је имао девојку неку у Пачетини, ишао је код ње често, буде дан-два буде, па га десет нема. Чак је једном узео мој ауто био па отишао, па није дошао, ја сам њега био онда слао сам га код Јове пар пута да иде тамо, са њим не може тако савладати рекох, не желим да буде више код мене у полицији и тако то је било. И он каже ајде мало, па смо га прошутили, мало пустили га опет да. Он је тако био млад и одлазио је стално у Боботу, Борово код те дјевојке, мање-више није ни био у станици.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Неке друге инциденте?
СВЕДОК БРАНКО ГРКОВИЋ: Па не, ништа не знам да је он нешто направио овако, осим тако тих несташлука тих. Ја сам касније у полицији сам узимао људе професионалце покушао сам то да стварно направим, и цијело време сам поступао професионално максимално и.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли имали неки физички сукоб са окривљеним?
СВЕДОК БРАНКО ГРКОВИЋ: Па није физички нисам, једном не знам, једном сам га то ауто кад је узео ауто, онда сам га гурнио ваљда, нешто је било, не знам, рекао сам.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Споминье се неки шамар, зато Вас питам.
СВЕДОК БРАНКО ГРКОВИЋ: Па не сећам се, можда сам га гурнуо, не сећам се шта је, могуће је.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само због тога? Је ли он удаљен из полиције или је напустио полицију како је то?

СВЕДОК БРАНКО ГРКОВИЋ: Он је био и одлазио, пазите, он је био нико то није имао решење да је полицајац, нити је имао плату, нити је, значи, могао је отићи ко кад је хтео у другу јединицу или доћи или отићи. Добро, ја сам настојао да то буде једна хомогена, професионална полиција, колко сам успио, мислим да сам успио био у томе, а он је одлазио, долазио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А добро. Нисте ми одговорили на моје питање.

СВЕДОК БРАНКО ГРКОВИЋ: Да?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је удаљен или је сам напустио?

СВЕДОК БРАНКО ГРКОВИЋ: Удаљен је он касније, касније негде тамо можда, ја мислим негде девети, десети месец да је он удаљен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Девети-десети? Које године?

СВЕДОК БРАНКО ГРКОВИЋ: 1991.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 1991?

СВЕДОК БРАНКО ГРКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па је ли он био сад значи, овај догађај из 11 месеца. Да ли је он био припадник полиције тад?

СВЕДОК БРАНКО ГРКОВИЋ: Тад он већ није био. Тад није био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па како онда?

СВЕДОК БРАНКО ГРКОВИЋ: Колико се ја сјећам није био сигурно тад. Да ли је он био тамо, ја не знам, не сећам се стварно да је био он тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па то је било значи, учествовао у нападу. Он прича да је учествовао у нападу, да је био припадник полиције у то време да је имао наоружање, да. Значи, ја Вам предочавам сада шта сам окривљени каже.

СВЕДОК БРАНКО ГРКОВИЋ: То, био у ТО, значи рат је био, могуће да је имао наоружање, зашто не би имао?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А нисте ми рекли сад први пут кажете да је био у ТО?

СВЕДОК БРАНКО ГРКОВИЋ: Нисам му ја ни дао оружје, оружје је дато у ТО све.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја Вам предочавам одбрану окривљеног.

СВЕДОК БРАНКО ГРКОВИЋ: Да, да, ја кажем да сам љут, са њим нисмо се слагали ја и он од првог дана, тако да сам ја њега удаљио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Удаљили сте га?

СВЕДОК БРАНКО ГРКОВИЋ: Он је долазио тамо, имао је колега, па је долазио код тих колега, можда зато као и онда је долазио ако је била нека акција он је долазио вероватно у ту акцију па су заједно били, али огром случаја је био заједно са нама, ако је био уопште и кад је био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли био демобилисан?

СВЕДОК БРАНКО ГРКОВИЋ: Није тамо нико ни мобилисан ни демобилисан, то је народ се, кад је то почело.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Самоорганизовали?

СВЕДОК БРАНКО ГРКОВИЋ: То се народ организовао да се одбрани. Нико ту никакву није имао функцију званичну неку, да је неко био и да смо

добијали неке плате или неке дневнице, то је народ се бранио, чисти народ, голоруки народ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да Вас питам, оружје на пример кад добију, како задужујете оружје? Значи, добијају полицајци оружје. Како се задужује? Да ли се узима неки папир, да ли се добија нешто?

СВЕДОК БРАНКО ГРКОВИЋ: У штабу смо задуживали, значи био је тамо складиштар је био који је задуживао оружје.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И како се после кад отпуштате да ли враћа?

СВЕДОК БРАНКО ГРКОВИЋ: Па он оде у јединицу, нема не враћа оружје.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не враћа нико?

СВЕДОК БРАНКО ГРКОВИЋ: Не, не. Само пређе у другу јединицу, пређе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта Ви мислите да је тад прешао из полиције у територијалну одбрану?

СВЕДОК БРАНКО ГРКОВИЋ: Тако мислим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако мислите?

СВЕДОК БРАНКО ГРКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Био је предлог од стране одбране. Колега бранилац имате питања? Први постављате питања, Ваш је предлог за сведока Грковића, значи, даћу реч браниоцу окривљеног да постави питања.

АДВ. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Господине Грковићу, ја сам бранилац као што сте чули и видели, оптуженог Радивој Дарка. Ја бих молио да се Ви ипак мало прецизније изјасните о томе да ли знате да је Радивој Дарко био полицајац, како сте рекли да је био, а да ли је у то време још увек био или није? И да ли сте га Ви виђали у тој полицијској станици или не?

СВЕДОК БРАНКО ГРКОВИЋ: Ја Вам кажем докле је био и кад је био јако је мало био. Значи, кад је био био је већином одсутан. Имао је ту девојку, знам добро стално је ишо код ње, а касније како је то ишло ја сам њега удаљио.

АДВ. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Добро. Господине Грковићу, мало пре сте рекли да сте имали у неку руку састанак у тој дежурани, ту је касније се прикључио и Јово Ребрача и рекли сте, колико сам ја чуо, да је ту био и овај господин Стјепановић.

СВЕДОК БРАНКО ГРКОВИЋ: Да, нисам сигуран баш да је био, нисам.

АДВ. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Молим вас, моје питање је сада јесте ли у тој дежурани уопште у полицијској станици у то време видели оптуженог Радивој Дарка?

СВЕДОК БРАНКО ГРКОВИЋ: Не.

АДВ. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Хвала. Следеће питање, Ви сте рекли да сте били командир те милиције.

СВЕДОК БРАНКО ГРКОВИЋ: Да.

АДВ. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Је ли Вама после овог догађаја поднета било каква кривична званична писмена пријава о наводном страдању, он је вероватно човек страдао али у тим околностима око овога хрватског рањеног заробљеника, је ли било са било које стране или пак од стране овога Стјепановића, јесте ли имали званичну неку пријаву?

СВЕДОК БРАНКО ГРКОВИЋ: Не.

АДВ. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Хвала. Можете ли нам још нешто рећи само, колико је, ово место Ћелије, колико је далеко од Тење у километрима?

СВЕДОК БРАНКО ГРКОВИЋ: Па то је километара једно, сад ћу Вам рећи тачно, једно шест километара.

АДВ. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: И за које време се колима стиже?

СВЕДОК БРАНКО ГРКОВИЋ: Па стиже се пошто то је атар, то је ван насељено, значи стигне се за 10-15 минута.

АДВ. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Хвала. Само још ово господине Грковићу, ово гробље које се налази у селу Ћелије, да ли се налази на улазу у Ћелије гледано из правца Тења или на излазу из Тења?

СВЕДОК БРАНКО ГРКОВИЋ: На излазу према Боботи, значи на излазу кад се прође, то је мало село, има свега две-три улице, на излазу значи из Тења кад се иде на излазу, а кад се улази од Боботе онда је на улазу ако се иде из значи Вуковар-Бобота из тог правца и то је прво село до тих Ћелија је Бобота.

АДВ. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Добро господине Грковићу, хвала Вам. Ја немам више питања за Вас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Захваљујем. Окривљени Радивој Дарко изволите.

ОКР. РАДИВОЈ ДАРКО: Имам питање, Ви кажете да се моја девојка тада налазила у Пачетину.

СВЕДОК БРАНКО ГРКОВИЋ: Да.

ОКР. РАДИВОЈ ДАРКО: Да ли у Пачетину или можда у Панчеву и студирала у Београду?

СВЕДОК БРАНКО ГРКОВИЋ: Тад је у Пачетину била девојка.

ОКР. РАДИВОЈ ДАРКО: Добро. Реците ми, пошто Ви кажете да сам ја радио до деветог-десетог месеца, хоћете ми рећи молим Вас кад су прве плате даване у полицији, почеле да се дају?

СВЕДОК БРАНКО ГРКОВИЋ: Прве плате?

ОКР. РАДИВОЈ ДАРКО: Да.

СВЕДОК БРАНКО ГРКОВИЋ: Нису даване никад.

ОКР. РАДИВОЈ ДАРКО: Добро.

СВЕДОК БРАНКО ГРКОВИЋ: То што је било најесен кад су се обрали кукурузи ти купили се онда је у Штабу донета одлука да се подели као неки динар свима борцима.

ОКР. РАДИВОЈ ДАРКО: Добро, и који је то месец био онда?

СВЕДОК БРАНКО ГРКОВИЋ: Месец је био, који је могао бити? После, не могу се сетити тачно кад је било, можда једанаести, дванаести месец.

ОКР. РАДИВОЈ ДАРКО: Хвала.

СВЕДОК БРАНКО ГРКОВИЋ: Значи сви су добили новац.

ОКР. РАДИВОЈ ДАРКО: У реду, у реду. Реците ми још једно питање да ли се сећате мог разговора с Вама да ја треба да идем, односно да сам ја био у Панчеву и да треба да идем на пробу у «Динамо» панчевачки где сте ме сви у станици зезали иде Гургула код девојке у Панчево у Београд, да ли се сећате тога?

СВЕДОК БРАНКО ГРКОВИЋ: Тог се не сећам уопште.

ОКР. РАДИВОЈ ДАРКО: Не сећате се тога, добро. Ја имам примедбу.

СВЕДОК БРАНКО ГРКОВИЋ: Панчева се не сећам уопште.

ОКР. РАДИВОЈ ДАРКО: У реду, у реду. Немам ништа више за питање тренутно. Имам примедбу, пошто имам из села Тења ко ми је дао и исписницу из танк Тења, значи то ћемо можемо, а можемо позвати и моју тадашњу девојку и бившу жену да докаже се да је она у то време била овде студирала је на Технолошком факултету у Земуну, а живела код ујака ту на Булевару 194 и у Панчеву код тетке, а плату сам односно тај новац, ја нисам знао да ли је то била плата као што господин Грковић каже, ја сам исто добио у дванаестом месецу, тад сам и обавио разговор с њим за одлазак у Београд, односно Панчево. Немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Чули сте, значи окривљени каже да је у дванаестом месецу примио плату што значи да је био припадник полиције значи у то време, изволите.

СВЕДОК БРАНКО ГРКОВИЋ: Плату, господине судија, није то била плата то је била прве паре које су дошле и око тих првих пара почела свађа била у селу. Значи то је човек, брали су кукурузе који су преостали и жито и онда је дошло до тога да се и ово, команда Штаба је донела одлуку да се подели свима да, да неки динар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Свима, коме?

СВЕДОК БРАНКО ГРКОВИЋ: Територијалној одбрани и свима и народу чак је давао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И народу.

СВЕДОК БРАНКО ГРКОВИЋ: Ко год је имао, нисмо имали никуда, били смо затворени цијело време, нико није имо ни за жвакаћу, живели смо од помоћи Србије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Тужилац има питања?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да Вас питам, знате ли Ви кад је формирана милиција САО Крајине?

СВЕДОК БРАНКО ГРКОВИЋ: САО Крајине?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да.

СВЕДОК БРАНКО ГРКОВИЋ: Та милиција је негде почета да се формира негде можда по мом сећању негде тамо негде у осмом месецу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 1991. је ли тако?

СВЕДОК БРАНКО ГРКОВИЋ: 1991. да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Значи постојала је и у новембру милиција САО Крајине?

СВЕДОК БРАНКО ГРКОВИЋ: Молим?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кажем и у новембру је постојала та милиција САО Крајине?

СВЕДОК БРАНКО ГРКОВИЋ: Постојала је да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Али ваша станица милиције није била у саставу те милиције ако сам ја добро разумео.

СВЕДОК БРАНКО ГРКОВИЋ: Слушајте, ми смо из почетка тих једно месец дана значи инвестирали самостално. Касније је то почело да се формира на нивоу САО Крајине као полиција, међутим то ништа нисмо могли да оформимо ми смо овисили од села, то је била прва линија, линија одбране.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да, да, разумем, ви нисте имали сад са њима везу али је то постојало и ви би требало да сте тамо.

СВЕДОК БРАНКО ГРКОВИЋ: Нисмо имали, постојало, фактички постојало није то функционисало.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ви сте били командир те милиције, кажите ми је ли било појединачних случајева да се убијају неки хрватски цивили?

СВЕДОК БРАНКО ГРКОВИЋ: У току рата?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: У току рата у Тењи у то време?

СВЕДОК БРАНКО ГРКОВИЋ: Да, било је, да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли се сећате неког лица које се презива Бачић да је то лице убијено?

СВЕДОК БРАНКО ГРКОВИЋ: Да, сећам се.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли знате нешто о томе да ли сте чули или радили?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тужиоче, нећемо, није предмет поступка.

ОКР.РАДИВОЈ ДАРКО: Мислим, ово је стварно смешно.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Питам због тога да се утврди тај разлог због чега је отказано оптуженом да буде у полицији, због чега му је сведок отказао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Објаснио је сведок.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А и да се провери исказ оног другог сведока који је овде саслушан који је то помињао. То ништа не значи за кривицу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Шта знате о убиству тог Бачића, је ли знате нешто?

СВЕДОК БРАНКО ГРКОВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули за то убиство?

СВЕДОК БРАНКО ГРКОВИЋ: Чуо сам да је убијен човек, не знам, али ту је неких верзија било више, ја то нисам могао, ту је чак извршен и увиђај,

значи ту је написана белешка службена и увек се писало тако кад се нешто десило, био је један позорник Пајо Бугарски који је то упозорио, ту су сад неке приче биле да је овај убио, онај, ја стварно не знам ко га је убио. Нисмо могли стварно доћи до сазнања, није било неких индиција да би се знало ко га је убио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Хтео сам да питам то да ли зна ко је?

СВЕДОК БРАНКО ГРКОВИЋ: Не, не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли се причало, он каже да не зна, не сећа се. Добро, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, захваљујем, ако нема више питања за сведока. Изволите, бранилац окривљеног изволите.

АДВ. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Господине Грковићу, можете ли ми рећи, сви ови људи који су радили у тој станици полиције, је ли ту постојала нека званична евиденција, је ли о томе се обавештавала ова управа ваша у тој како се каже, централној команди итд., постоји ли некаква писмена документација о томе ко је био па и оптужени Радивоје?

СВЕДОК БРАНКО ГРКОВИЋ: Ја Вам кажем да решења нико никакво није имао, постојала можда нека књига евиденција људи који су ту, значи није било решења нека, то је било ратно стање, ми смо прва линија, значи ту су стално падале гранате, стално било, да ли је, можда постоји, не знам.

АДВ. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Добро, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има и окривљени питање, изволите.

ОКР. РАДИВОЈ ДАРКО: Имам још једно питање. Да ли се можда сећате када су прављене прве легитимације или прво сликање које је правио господин, и ко је правио?

СВЕДОК БРАНКО ГРКОВИЋ: Прво сликање.

ОКР. РАДИВОЈ ДАРКО: За легитимације.

СВЕДОК БРАНКО ГРКОВИЋ: То је било већ, можда '92, не знам, не сећам се тачно кад је било.

ОКР. РАДИВОЈ ДАРКО: Хвала. Имам примедбу на ово сада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само да појаснимо, мислили сте на службене легитимације полицијске?

ОКР. РАДИВОЈ ДАРКО: Тачно, тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажите које примедбе, изволите?

ОКР. РАДИВОЈ ДАРКО: Примедба је зато што ја имам те фотографије и фотографисано је у децембру. Хоћете ми рећи ко нас је фотографисао.

СВЕДОК БРАНКО ГРКОВИЋ: Па не знам да ли Џегер, да ли овај Иво Зорић, ако је то било тад, не знам тачно.

ОКР. РАДИВОЈ ДАРКО: Немам примедбе. Господин је Трбојевић иначе надимак Џегер. Ја имам иначе те фотографије код куће тако да ја то могу донети.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Ви сте добили легитимацију када?

ОКР. РАДИВОЈ ДАРКО: У децембру месецу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У децембру сте добили.

ОКР. РАДИВОЈ ДАРКО: Почетак децембра је био, ја знам да сам био за рођендан овде у Београду 02-ог сам дошао. Хоћете ми рећи молим Вас кад је био напад на.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, чекајте, разговарамо нас двојица. Изволите, почели сте, значи ја сам Вас питао, добили сте у децембру те легитимације је ли тако?

ОКР. РАДИВОЈ ДАРКО: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта је писало на тим легитимацијама?

ОКР. РАДИВОЈ ДАРКО: Па полиција САО Крајине, то је био обичан папир са фотографијом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имате ту легитимацију или код куће?

ОКР. РАДИВОЈ ДАРКО: Немам, имам само фотографије, ресто фотографија које.

СВЕДОК БРАНКО ГРКОВИЋ: Већ кад тако кажем, ја имам фотографију где тебе нема уопште на тој фотографији.

ОКР. РАДИВОЈ ДАРКО: Па добро, то је можда већ касније било.

СВЕДОК БРАНКО ГРКОВИЋ: Зато што те никад није ни било.

ОКР. РАДИВОЈ ДАРКО: Па добро. Овамо кажете да сам био један од оснивача, а овамо да нисам никад био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Окривљени имате питања за сведока нека, изволите.

ОКР. РАДИВОЈ ДАРКО: Добро, добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако имате неку примедбу.

СВЕДОК БРАНКО ГРКОВИЋ: Значи били сте, кад сам ја био Ви сте били тамо у јединици?

ОКР. РАДИВОЈ ДАРКО: Да, да. Ја нисам то, ја то ни не оспоравам. Имао сам још једно питање, реците ми да ли можда знате ко је, да ли сам ја икада био при Штабу радио као оперативац или било шта?

СВЕДОК БРАНКО ГРКОВИЋ: Не знам то кад сте били тамо тих двадесет дана шта сте били, не знам која функција је била, сад не знам. Био неки оперативац.

ОКР. РАДИВОЈ ДАРКО: С почетка, је ли?

СВЕДОК БРАНКО ГРКОВИЋ: Да, да, од почетка.

ОКР. РАДИВОЈ ДАРКО: А реците ми.

СВЕДОК БРАНКО ГРКОВИЋ: Значи кад сам ја на стражи још у улици горе мојој био је неки оперативац, ти знаш боље ко је био.

ОКР. РАДИВОЈ ДАРКО: Добро, добро. А да ли смо ми конфисковали једну манти, ако се сећате почетак тога кад смо ја, Жељко Подбарац?

СВЕДОК БРАНКО ГРКОВИЋ: За моје владавине није било.

ОКР. РАДИВОЈ ДАРКО: Не, не, не за Ваше, не, не, ја не говорим о Вашој.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, о ком периоду говоримо сад?

ОКР. РАДИВОЈ ДАРКО: То је почетак рата.

СВЕДОК БРАНКО ГРКОВИЋ: То нема везе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нећемо то, нећемо. Одбијамо питање.

ОКР. РАДИВОЈ ДАРКО: Добро, ништа, ништа. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако имате нешто у вези овог периода и с овим догађајем?

ОКР. РАДИВОЈ ДАРКО: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Хвала. Ако нема више питања ја се захваљујем.

Питања нема.

Примедби нема.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имате неке трошкове за долазак данас у суд?

СВЕДОК БРАНКО ГРКОВИЋ: Дошао сам аутом својим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, колико кошта, колико сте потрошили бензина?

СВЕДОК БРАНКО ГРКОВИЋ: Па ништа овај пута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Частите нас?

СВЕДОК БРАНКО ГРКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Сведок трошкове не тражи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, захваљујемо. До виђења, пријатно.

СВЕДОК БРАНКО ГРКОВИЋ: До виђења, пријатно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли има неких предлога за допуну доказног поступка? Само да видимо прво тужилац. Тужилац нема предлога. Окривљени?

ОКР. РАДИВОЈ ДАРКО: Ја немам предлога, једино ако Ви стварно желите ја могу да позovem моју бившу супругу тада девојку, да се тачно утврди да ли је она била тамо као што господин каже или је она била овде, мислим да ће вам те јасне неке ситнице пуно донети, јер ово прича рекла-казала, мислим то је стварно апсурдно, више о томе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то је предлог да се у допуни доказног поступка као сведок саслуша.

ОКР. РАДИВОЈ ДАРКО: Ако је Вама потребно, што се мене тиче моја је савест стварно чита.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како се зове?

ОКР. РАДИВОЈ ДАРКО: Пуповац Весна девојачко, а сад како се удала ја не знам, живи у Бођенима, Вајској.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то ћемо, значи Пуповац Весна.

ОКР. РАДИВОЈ ДАРКО: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колега, јуче је било неких, можете да седнете, колега неких прича, предлога, јесте ли одустали или?

АДВ. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Ја нисам одустао али господин Радивој сматра да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Морате само упалити микрофон.

АДВ. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Па ја бих то препустио оптуженом да ли он сматра да треба још неког на ове све околности спорне итд, предложити или не, а ја сам мишљења да би требало саслушати макар ону двојицу који се појављују, а то је онај Младен Пекез и не знам ни ја, који су тамо били возачи и овај други не знам како се зове.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не можете тако да поставите предлог за допуну доказног поступка, не знате како се зове. Значи име и презиме па да видимо.

АДВ. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Немам судија, ја сам то мислио али ја нећу, ево предложите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, окривљени изволите.

ОКР. РАДИВОЈ ДАРКО: Један се презива Миљевић, ја тачно не знам име, Мимица га зову, а надимак му је Мимица, мислим да он не живи у Тењу, а Младен Пекез је ту негде око Новог Сада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, на које околности?

ОКР. РАДИВОЈ ДАРКО: На околности да је и господин Стјепановић тврдио да није било возача и аутомобила у територијалној одбрани, односно у Штабу кад су били и возачи јер ти возачи су вршили и тад није било телефона, значи радили су као возачи и курири, значи ако је то потребно, то Ви сами процените, мислим ја, мислим да, ето то је нека моја сугестија да и Ви сами процените да ли је још потребно нешто за.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажите Ви па.

ОКР. РАДИВОЈ ДАРКО: Миљевић, Пекез, ето да се утврди да су били возачи у територијалној, односно при Штабу код господина Ребраче, ето то је то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Заменик тужиоца нема предлога за допуну доказног поступка.

Окривљени предлаже да се у допуни доказног поступка као сведок саслуша Пуповац Весна на околност да је у то време била у Београду, тј. у Панчеву, а не како је то сведок навео, те да се саслуша као сведок Младен Пекез који станује негде у околини Новог Сада чију тачну адресу не зна, и извесни Миљевић чије је надимак био Мимица на околност сведочења сведока Стјепановић

Бранка да није било возача и аутомобила у ТО и штабу у то време, с обзиром да ти наводи нису тачни.

Других доказних предлога за допуну доказног поступка нема.

ОКР. РАДИВОЈ ДАРКО: Још једно питање, односно да се неко из Хрватске из полиције или неко да се тачна раздаљина рецимо од Тења до Ћелија да као што је господин Грковић рекао то је јако кратко време, пошто је Бранко Стјепановић тврдио да је он наводно 30 минута возио тако да се и то вештачење направи тако да би ви добили слику ко је у ствари кривац.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте сада, да појаснимо. Да ли Ви предлагете вештачење или да се позове неко из полиције као сведок да се саслуша на ту околност?

ОКР. РАДИВОЈ ДАРКО: Тако је, тако је, неко из Саобраћајне полиције колико је, која је раздаљина између Тења и села Ћелије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, да се саслуша неко као сведок, то је питање?

ОКР. РАДИВОЈ ДАРКО: Да, да, из Саобраћајне полиције мислим да је то најпростије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Такође предлаже да се у допуни доказног поступка позове неко из полиције у Хрватској, тачније из саобраћајне полиције како би утврдио колика је тачна раздаљина између Тење и Ћелија.

ОКР. РАДИВОЈ ДАРКО: На давање лажног исказа Бранка Стјепановића.

То јест колико времена треба да се дође колима од Тења до Ћелија, имајући у виду исказ сведока Стјепановића на ту околност.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли има још неких предлога за допуну доказног поступка?

ОКР. РАДИВОЈ ДАРКО: Не, не. Или да нам оставите још можда кад добијемо транскрипте да видимо неки период да Ви сами одредите да ја и адвокат се посаветујемо.

Нових предлога за допуну доказног поступка нема, с тим што моли суд да му остави још мало времена како би после увида у транскрипте са главног претреса могао да евентуално у договору са својим браниоцем предложи још неки доказни предлог.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Што се тиче ових доказних предлога који су данас изнети. Изволите.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Противим се јер су и сувишни и непотребни и нису у вези са овим случајем, да ли је оптужени ишао код девојке у децембру месецу у Панчево или у Пачетин, потпуно је небитно и у том делу као и у много чему сведок Грковић по сећању прича и то нису неке нарочито чврсте тврдње а и нису везане за сам догађај. Исто тако што се тиче ових сведока Пекеза и то, чули смо и не само од сведока Стјепановића него и од сведока Грковића да није било тих возила, сем једно и да су се возили приватни аутомобили, тако да се ни том околношћу, а и опет је небитно је ли, ради се о конкретном случају, сведок Грковић је исто рекао да је Стјепановић својим «фићом» возио оштећеног Плетеша, тако да нема потребе, а осим тога и немате ни податке за те сведоке тако да би то само цаба водило одуговлачењу поступка да се тражи, па да ли има, па да ли нема, ови су неки и непотпуни подаци, ето због тога се свега противим. А остао је и овај предлог за ту раздаљину, па и то исто је сувише и без значаја знате, овај сведок данас је рекао Грковић да је та раздаљина 6 километара, Стјепановић Бранко рекао да је 10 километара, мислим и једно и друго је кратка раздаљина и потребно је мало времена, ако је сад моменат да се оцењује исказ Стјепановић Бранка после више од не знам, 20 година скоро, да се сети колико је дуго возио из ове перспективе и како се он слабије сећа, што је очиглено тих споредних детаља, да ли је то кратка возња пола сата, или је била краћа, исто је потпуно небитно и за оцену његовог исказа и за овај сам предмет.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, захваљујем.

Заменик тужиоца за ратне злочине Небојша Марковић предлаже да се наведени предлози за допуну доказног поступка одбију као неосновани, имајући у виду да је њихово извођење сувишно и без значаја за утврђивање чињеничног стања, већ воде само одуговлачењу кривичног поступка.

Окривљени нешто сте хтели? Изволите.

ОКР.ДАРКО РАДИВОЈ: Па имам један приговор везано за исказ јавног тужиоца. Па знате шта господине, ако се неко не сећа довољно тако неког случаја, ја се сећам и рођења и детета једног другог, сватова, иако је апсурдно да Ви причате да се Бранко Стјепановић добро не сећа нечега што би по мом мишљењу као човек требао да остави упечатљиво ако је нешто видео, неког возио, мислим стварно причате глупости. Хвала. Ја се извињавам али не могу више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па шта се сад извињавате, како се сад извињавате, прво сам вам дао реч, прво се обраћате тужиоцу, значи он је.

ОКР.ДАРКО РАДИВОЈ: Али овде се ради о мојој глави, значи овде је сва прича сведена на рекла-казала, па онда не сећам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, али значи какво је то обраћање тужиоцу, какво је то понашање.

ОКР.ДАРКО РАДИВОЈ: Па ја сам се извинио, излетело ми је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па извинили сте се. А, излетело је, добро.

ОКР.ДАРКО РАДИВОЈ: Извињавам се још једанпут.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Седите, добро, ако тужилац прима извињење. Ево, тужилац без микрофона не прима извињење. Седите сад. Добро. одлучићемо о тим предлозима накнадно. Да ли сте сагласни сад да прочитамо ове доказе који су у списима предмета што смо, прошли пут сте се сагласили па да сада?

На сагласан предлог странака, суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да се у допуни доказног поступка прочита:

- 1. исказ сведока – оштећене Јожице Гајшак од 24.09.2009. године,**
- 2. Налаз и мишљење вештака др. Ђорђа Алемпијевића од 17.02.2010. године,**
- 3. искази сведока Јована Ребраче од 24.10.2008. и 02.07.2009. године,**
- 4. искази сведока Момчиловић Мирослава од 16.10.2008. и 22.06.2009. године,**
- 5. ријешење Жупанијског суда у Вуковару Кв.15/08-15 од 12.02.2008. године, ријешење Врховног суда Хрватске Кж.107/07-3 од 11.12.2007. године,**
- 6. ријешење Жупанијског суда у Вуковару Кв.2/07 – К.9/03 од 09.11.2007. године,**
- 7. ријешење Жупанијског суда у Вуковару Кв.8/03 од 22.01.2003. године,**
- 8. искази сведока Стјепановић Бранка од 12.02.2003. и 11.09.2009. године,**

9. сведока Душанке Даниловић од 28.01.2003. и 11.09.2009. године,
10. сведока Даниловић Зорана од 28.01.2003. и 11.09.2009. године,
11. сведока Шалајић Божидара од 28.01.2003. и 11.09.2009. године,
12. записник Секције број 195/98 од 23.02.1998. године који се односи на ексхумацију људских телесних остатака на локацији Ћелије, локација 2, под бројем 158 од стране др Младена Марцикића,
13. допис Медицинског факултета у Осијеку од 24.06.2001. године, са налазом и мишљењем истог факултета од стране проф. др Гордана Лауца,
14. службена забелешка РУ Осијечко Барањске Жупаније од 09.03.1997. године, са скицама локација гробница и положаја тела нађених лешева,
15. допис Хрватског црвеног крижа од 03.12.1992. године,
16. обавјест о заказаном рочишту Жупанијског суда у Осијеку истражног судије Мирослалва Рожца од 11.08.2009. године, са дописом од 11.09.2009. године,
17. допис Министарства одбрана – ВБА од 10.03.2010. године,
18. извештај из КЕ за окривљеног од 22.12.2009. године, те
19. записник Жупанијског суда у Осијеку од 23.02.1998. године са приложеном фотодокументацијом.

Можемо да констатујемо да је предње прочитано.

Примедби нема.

Странке сагласно изјављују да примедбе на изведене доказе немају.

Што се тиче значи данас изнетих доказних предлога одлучићемо накнадно.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се данашњи главни претрес ОДЛОЖИ.

Наредни се ОДРЕЂУЈЕ за:

18.10.2010. године, у 09:30 часова,
судница број 4.

Значи, иста ова судница. Значи, остаје 18.10.2010. године, у 09:30 часова. То је све.

Довршено у 10:50 часова.

ЗАПИСНИЧАР

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА-СУДИЈА